

1980?

ffp:

KLASSEKAMPEN

ekstra!



INNHold:

Økonomisk krise og "Berg Dagsavisa"-kampanja v/KK-ansvarlig s.3

Underpunkter:

Statsstøtte

Om Kampanja for å redde Klassekampen som dagsavis

Resultater

Tabell over antall abonnenter i bydelene

Vurdering av gjennomføringa og sluttresultatet av kampanja

Om løssalget

Linja med å bygge KK-front

Arbeidet fra 1.mai til valget

Uenighet i DS

Undersøkelse om budordninga v/Unni Budsjsef

s.11

Retningslinjer for arbeidet med Klassekampen fra DSAU

s.12

Om budordninga i Oslo v/ Unni, budsjeft

s.14

Underpunkter:

Det første bud-direktivet

Hvor stor er jobben?

Hva med sikkerheten?

sikkerheten er viktig.

Erfaringene korrigerte en del av feila

Kontakt med abonnentene/illegal distribusjon

Hva har skjedd med KK-fronten?

Hva mener buda om framtida?

den siste omlegginga av budordninga

Hva nå?

Et forsvar av klassekampen v/ Sigurd ?

s.18

Ulg KK på arbeidsplassen v/ faglig-Olaf

s.20

KK-salg på en arbeidsplass v/fagligavdeling

s.21

Om dugnadsjobbinga på KK-distribusjonen v/ kameratene der

s.23

INNLEDNING:

SK har vedtatt at Klassekampen skal fortsette som dagsavis. Vedtaket grunner seg på at avisa nå er i driftsbalanse og at det vil være mulig å fortsette drifta uten store innsamlinger.

I dette heftet vil vi forsøke å oppsummere arbeidet med avisa i Oslo. Vi veit at det er en del motsigelser i noen lag og blant noen kamerater om dags-avisa. Men ofte blir nytten av KK

vurdert opp mot de kreftene avisa koster oss. Slike motsigelser har DS også hatt (og har fortsatt). Det er nødvendig med diskusjoner med sikte på enhet. Dette heftet er ment som et bidrag til en slik diskusjon. DS/AU har ikke diskutert artiklene - de står for forfatterens egen regning. Har du noe å si, så grip pennen.

Hilsen DS/AU

ØKONOMISK KRISE OG "BERG DAGSAVISA"-KAMPANJA

Statsstøtte

I løpet av november 1978 ble det klart at Klassekampen sto i akutt fare for å gå konkurs. Om Klassekampen hadde gått konkurs ville vi også mistet trykkeriet og forlaget. Det var åpenbart at denne situasjonen hadde oppstått som et resultat av tidligere feil. SK gjorde straks sjølkritikk for manglende kontroll med den økonomiske utviklinga, og for at tendensen i retning full krise ikke ble oppdaget og gjort kjent tidligere. Seinere utdypet SK sjølkritikken i ei melding i februar 79. Denne meldinga tok opp alvorlige feil, men den kritiserte ikke linja med å si nei til statsstøttetil avisa. Tvert i mot ble dette tatt opp slik i meldinga:

"Da SK tok initiativet til å avdekke og kjempe mot høyreavviket i partiet sommeren 1975, ble økonomiarbeidet ikke oppsummert og behandla. Bare på et punkt ble linja korrigert; holdninga til statsmidler."

Så seint som i februar 79 framheva altså SK den prinsipielle avvisninga av statssubsidier som en viktig korrigering av tidligere høyrefeil. I juni fatta en landskonferanse etter innstilling fra SK vedtaket om å ta i mot statsstøtte til Klassekampen. På det tidspunktet var det klart at en sto mellom valget: statsstøtte eller nedlegging av dagsavisa og trykkeriet.



Det finns to motstridende syn på vedtaket om å ta i mot statsstøtte. Det ene sier at vedtaket var riktig på dette tidspunktet, da det var helt klart at vi sto overfor valget mellom dagsavis med statsstøtte eller ingen dagsavis. Jeg derimot mener at vedtaket var et brudd med ei subjektivistisk linje som har påført avisa og partiet unødvendige vanskeligheter og enorme oppgaver, og derfor gjort stor skade.

Jeg mener det er nødvendig å drøfte de to syna om vi skal



kunne oppsummere kampanja for å berge dagsavisa skikkelig. Mållsettingen for denne kampanjen forutsatte at vi ikke kunne ta i mot statsstøtte. Hele opplegget og gjennomføringa ble prega av denne forutsetningen. Vi kan umulig vurdere resultatene uten å ta stilling til om denne forutsetninga var uttrykk for en alvorlig subjektivistisk feil.

Om verdiloven og KKs økonomi

I beretningsforslaget fra SK står det to avsnitt som tar opp dette spørsmålet:

"Ei grundig økonomisk analyse ville allerede den gangen (da vedtaket om dagsavisa ble fatta) slått fast at det er umulig å gi ut dagsavis i Norge uten å godta statsannonser og andre annonser. Å opprette ei dagsavis uten slike inntekter var å handle i strid med verdiloven, og det var svært subjektivistisk." (S.7)

"SK er nå kommet til at det i Norge i dag ikke er mulig å utgi dagsavis uten at det føres inn betydelige mengder kapital til daglig drift. For ei avis på Klassekampens størrelse dreier det seg om ei til føring på omlag to millioner i året. Disse midlene må enten skaffes gjennom innsamling eller gjennom statsstøtte/på det private annonsemarkedet." (s. 27)

Jeg mener det er riktig å si at SK har neglisjert verdiloven som den grunnleggende loven som også bestemmer økonomien til ei avis som Klassekampen. Men verdiloven i seg sjøl tilsier ikke at det er umulig å gi ut ei kommunistisk dagsavis i Norge uten statsstøtte (slik det første sitatet sier).

Det verdiloven sier er at verdien av en vare bestemmes av det samfunnsmessig nødvendige arbeidet som er nedlagt i varen.

Hvor mye arbeid som må legges legges ned i en enkelt avis avgjøres i første rekke av opplaget. Dess høyere opplag, dess mindre arbeid i hver avis.

På markedet blir aviser (uansett opplag) vurdert som varer med lik verdi. Prisen på en avis uttrykker tilnærma den gjennomsnittlige verdien for aviser. Aviser med små opplag tvinges derfor til en pris langt under det arbeidet som er nedlagt i avisen tilsier. Omvendt for aviser med svært høyt opplag. Om verdien fikk virke fritt ville de store avisene overleve og de små bukke under. Ei utvikling i retning avismonopol ville skje svært raskt. Statlig produksjonsstøtte retter seg mot denne virkningen av verdi loven.



Avisene opererer i tillegg på et annonsemarked. Her virker også verdiloven. Prisene på annonser er mer tilnærma det reelle arbeidet som er nedlagt i annonsene. Men stort sett er store aviser mer attraktive for annonsørene slik at de små avisene i stor grad blir satt ottafor dette markedet. Statsstøtten i form av statsannonser motvirker dette ugunstige konkurranseforholdet for små aviser.

De fleste aviser i Norge er avhengige av statsstøtte for å eksistere. Uten statsstøtte ville vi langt på vei hatt avismonopol i dag. Statsstøtten opprettholder ei differensiert borgerlig dagspresse. Og det er etter min mening bedre enn at den borgerlige pressa fullstendig blir kontrollert av et monopol. I tillegg gjør statsstøtten det enklere for ei kommunistisk avis for å overleve.

Klassekampen er ei lita dagsavis, og den står relativt svakt på det private annonsemarkedet. Verdiloven fører derfor til at avisa må selges til en langt lavere pris enn det arbeidet som er nedlagt i hver avis. Uansett

statsstøtte er avisa derfor avhengig av gratisarbeid til produksjon distribusjon, verving og løssalg. Slikt arbeid har vi drevet og må vi fortsette med. Men det er ikke tilstrekkelig. I tillegg må det tilføres penger til den daglige driften. (ca 2 mill. pr.år).

Det er altså mulig å klare seg uten statsstøtte, men da må det oppveies i form av innsamlinger og gratisarbeid. Da vi starta dagsavisa ble det sagt nei til statsstøtte, uten at regninga ble presentert. Derfor har innsamlingene blitt påtvinget oss på etter-skudd, som et resultat av ei nødvendig krise i økonomien. De pengene som er blitt samla inn siden høsten 78 utgjør omtrentelig det beløpet som vi har sagt nei takk til i statsstøtte (ca 3 mill. kroner).

Den store subjektivistiske feilen var altså ikke at vi ikke tok hensyn til verdiloven som ville fortelle oss at deet ville være nødvendig med tilførsel av penger til den daglige driften (ca 2 mill i året) om vi skulle unngå krise og konkurs.

Spørsmålet blir da: Ville det riktige ha vært å gå inn for permanent innsamling eller å ta i mot statsstøtte fra starten. Er "Nei til statsstøtte" et prinsipp? Skal vi bare ta i mot statsstøtte når det er absolutt nødvendig for ikke å få store tilbakeslag?

Faren med støtte fra borgerskapet er at vi lettere kan unnlate å jobbe hardt for å forberede oss på hardere tider, da den slags støtte ikke finns. Det må være et overordna strategisk mål å jobbe for uavhengighet av borgerskapet på flest mulig områder. Linja med å bygge opp ei kommunistisk dagsavis, som partiet har kontrollen med redigeringa av, var ett svært viktig bidrag til uavhengighet av



av borgerskapet. Borgerskapets hegemoni i dagspressa ble brutt. Forlaget Oktober er et annet eksempel.

Videre vil strategiske investeringer som forbereder ei periode da partipropagandaen blir for budt, være ei linje for å forbedre uavhengighet på partipropagandaens område. Ingen har klart å overbevise meg om at vi ikke hadde vært mer tjent med om vi kunne innsamla midler til den type investeringer.

Konklusjonen blir derfor: Når den norske staten innfører ei støtteordning som har til hensikt å opprettholde ei differensiert borgerlig presse, og denne ordninga av hensyn til det borgerlige demokratiet også omfatter ei kommunistisk avis, så tar vi i mot så lenge det varer og forbereder oss på at det kanskje ikke varer så lenge.

Dette er å utnytte alle de muligheter perioden med legalt arbeid gir til å forberede ei periode med illalitet.

Det var en grov feil å ikke ta i mot statsstøtte fra starten.

Kampanjen for å redde Klassekampen som dagsavis.

Da kampanjen for å redde dagsavisen ble lansert i desember 78, ble det stilt som målsetting å få avisas drift i balanse, ved å skjære ned på utgiftene, øke løssalget og øke abonnementsstallet med 40%. I tillegg skulle vi sanere gjelda som hadde hopet seg opp med en støstilt innsamling. SK-direktivet sa at dette ville kreve blodslit, og krevde en drastisk omprioritering av partiets arbeid for 1980.

Denne målsettinga forutsatte at vi fortsatt skulle si nei takk til statsstøtte. Den politiske feilen som var hovedårsaken til krisa i økonomien ble ikke retta opp. Kritikken av linja med ikke å ta i mot statsstøtte ble avvist. Først da det i juni ble helt klart at vi ikke kunne nå målsettinga fikk kritikken gjennomslag og

vedtaket om å ta i mot statsstøtte ble fatta av landskonferansen.

Vi kan nå oppsummere at avisa er i balanse på grunn av innsparinger og statsstøtte. For at avisa skal være i balanse i 1980 er det ikke nødvendig med flere abonnenter enn det vi hadde i desember 1978. Statsstøtten tilsvaret mer enn inntektene av 40% økning av dette tallet.

Om en godtar at det var feil å ikke ta i mot statsstøtte så må en også godta at grunnlaget for "Berg Klassekampen"-kampanjen var feil. Det var ikke "absolutt nødvendig" å øke antallet abonnenter for å sikre økonomien.

Målsettinga (40% økning) satte sitt preg på opplegget og gjennomføringa av kampanjen. Målsettinga var urealistisk, og mange av de enkelte tiltaka var umulig å gjennomføre. Helt fra starten var det mange som mente at slitet med avisa likevel var forgjeves og at prioriteringa av arbeid med avisa gjorde stor skade på den øvrige partivirkksomheten. Jeg mener det er klart at disse motsigelsene har grunnlag i virkeligheten. Så lenge linja mot statsstøtte sto var hele "blodslitet" med avisa forgjeves. Konkursen var ikke til å unngå. Det er også klart at disse motsigelsene virka inn på resultatene av kampanja. Flere steder ble avisa gitt opp, og den formelle prioriteringa ble bare på papiret.

Motsigelsen til den drastiske prioriteringa av arbeidet med avisa har også gitt næring til ideer om at sentral propaganda og agitasjon ikke er så viktig, og at det i grunnen ikke er noen stor



tap om avisa går inn. Disse ideene er ytterligere styrka av den langvarige overvekta av sentrale oppgaver, som ikke har gitt rom for arbeid med lokale kampsaker. Om disse motsigelsene ikke blir løst er jeg overbevist om at mange partiavdelinger vil prioritere arbeidet med å spre Klassekampen altfor lavt. (Dette tas opp i egen artikkel).

Det viktigste ved oppsummeringa av kampanjen må derfor etter min mening være å få fram linjene som har stått mot hverandre i spørsmålet om avisa, og opp summere positive og negative erfaringer av det arbeidet som er gjort i løpet av kampanjen. Det kan gi oss verdifullt materiale til å avgjøre hvordan vi nå kan legge opp arbeidet med avisa.

NB! En annen konsekvens av den urealistiske målsettinga har vært at alt arbeid med avisa ensidig har vært vurdert i fht styrking av økonomien. Dette har medført lite propaganda for den politiske betydninga av å spre avisa lokalt. Dette hargjort det vanskelig for partiavdelingene å knytte arbeidet med avisa til det lokale behovet for propaganda og agitasjon. Arbeidet med å spre Klassekampen har i liten grad blitt sett på som en nødvendig del av det lokale masse arbeidet til et kommunistisk parti



RESULTATER

15. desember hadde vi 2485 dagsavisabonnenter i Oslo. Mål - settinga var å øke til 3479. Dvs en økning på 994 abonnenter. Etter vedtaket om statsannonser ble mål settinga redusert fra 40% til 18½% økning.

Resultatet pr. 15. oktober 79 var 2695 abonnenter, dvs en øking på 210, eller 8½%, fra 15. desember -78.

Målt i fht den opprinnelige målsettinga oppnådde vi altså under en fjerdedel. I fht den reduserte målsettinga så vidt under halv -

parten.

En nærmere undersøkelse av fordelingen av abonnentene viser store variasjoner i framgang og tilbakegang. Blant annet gikk tallet på institusjoner, foreninger, biblioteker osv. tilbake. Det samme gjelder for boligstrøk på vestkanten, der vi ikke drev kampanje.

Om vi bare tar med områder der vi har boligavdelinger økte antallet abonnenter med 14½%.

Resultatene varierer mye fra avdeling til avdeling. Mer enn halvparten av boligavdelingene nådde målsettinga på 18½%. Ca en tredjedel av avdelingene hadde økning, men under 18½%.

- En sjettedel av avdelingene færre dagsavisabonnenter pr 15/10 -79 enn pr. 15/12-78.

- En avdeling reduserte med hele 27% -

(De enkelte avdelingene har fått sitt eget resultat).



Fra 1/1-79 til 15/10-79 har vi hatt følgende frafall:

285 abonnenter har sagt opp
880 abonnenter har fått stoppa levering pga mangl. betaling.
66 abonnenter hadde midl. stopp.
46 har flytta uten å oppgi ny adresse

1277 abonnenter tilsammen

I disse talle er bl.a. tilbud og julegaveabonnenter inkludert.

Fra 15. oktober -79 til 1. januar 80, sank antallet abonnenter med ca 100.

Tabellen på neste side viser hvordan abonnentene fordelte seg på bydeler den 15/10 og 1/1. Vi har også tatt med RV-stemmene. Og forholdet RV-stemmer/dagsavisabonnenter pr. 15/10. Prosenttallet (4.kolonne) sier en del om mulighetene for framgang. Et svært lavt tall kan antyde to ting: Enten et svært godt valgresultat eller dårlig resultat i KK-arbeidet.

BYDEL	RV-stemmer -79	RV i % 1979	Dagsavisabonn. pr. 15/10-79	Dagsavisabonn. 15/10 i % av RV-stemmer	Dagsavisabonn. pr. 1/1-80	Dagsavisabonn. pr. 1/1-80 i fht 15/10 (i %)
Frogner, Vika	205	2.01	142	69%	140	99
Homansbyen,Uranienborg,Majorstua	253	1.84	148	58	150	101
St.hanshaugen,Ila,Gamle Aker	231	3.23	142	61	128	90
Marienlyst, Ullevål,Blindern	177	1.84	132	75	128	97
Bjølsten,Ila, Sagene	164	1.92	109	66	100	92
Sandaker, Åsen, Torshov	185	1.90	131	71	133	102
Grunerløkka, Hammersborg	259	4.56	174	67	171	98
Sinsen, Rodeløkka, Tøyen	192	1.84	140	73	141	101
Gr.land,Gamlebyen,Tøyen,Kampen,Vålerenga	309	3.06	180	58	167	93
Ekeberg, Holtet, Bekkelaget	60	0.77	26	43	26	100
Nordstrand	89	1.20	27	30	26	96
Søndre Nordstrand	20	0.93	9	45	10	111
Lambertseter	63	0.83	27	43	24	89
Bøler m.m.	130	1.68	65	50	56	86
Ryen, Manglerud,Abildsø	73	0.91	28	38	27	96
Skøyen, Trasop, Oppsal	146	1.50	59	40	67	114
Helsfyr	63	1.02	40	63	41	103
Hellerud, Haugerud, Trosterud	132	1.40	73	55	70	96
Lindeberg, Furuset	152	2.33	84	55	83	99
Høybråten, Ellingsrud, Haugenstua	89	1.63	48	54	39	81
Stovner	128	1.42	69	54	72	104
Romsås	108	3.00	68	63	65	96
Rødtvet, Ammerud, Grorud	92	1.55	44	49	43	98
Kalbakken, Flaen, Grorud	70	1.63	31	44	26	84
Linderud	133	2.70	57	43	54	95
Hasle - Økern	81	1.23	43	53	44	102
Årvoll	106	1.49	58	55	52	90
Nydalen, Grefsen, Kjelsås	67	0.91	40	60	40	100
Sogn	95	1.19	123	129	88	72
Vindern,Ris m.m.	74	1.08	32	43	33	103
Røa, Hovseter, Voksen	118	1.43	70	59	71	101
Ullern	43	0.80	16	37	16	100
Skøyen, Smestad	35	0.94	10	29	14	140
Bygdøy	5	0.37	3	60	5	167
Marka	16	1.54	8	50	10	125
Sum boligabonnenter			2456		2360	96,1
Abonn. som får avisa i postboks el.på arb.pl:			32		30	94
Klubber, fagforeninger og fagforbund			14		15	107
Andre organisasjoner			19		20	105
Aviser/tidsskrift/blad			26		28	108
Bedrifter,off.kontorer,institusjoner			99		96	97
Bibliotek			18		18	100
Diverse			5		9	180
			2669		2576	96.5

Vurdering av gjennomføringa og sluttresultatet av kampanja

Jeg har allerede tatt opp at kampanja i utgangspunktet videreførte en viktig politisk feil, som først ble korrigert med vedtaket i juni om å ta i mot statsstøtte.

Jeg har også vært inne på at denne feilen virket inn på opplegget og gjennomføringa i negativ retning, og dermed på sluttresultatet. Jeg mener sluttresultatet ikke står i rimelig forhold til den prioriteringa som arbeidet med å heve netto abonnementsstallet fikk. Eller retttere: den "unormalt" høye prioriteringa skapte motsigelser som objektivt hindra oss i å oppnå ogde resultater.

I løpet av denne kampanja har vi høsta mye erfaringer som vil gjøre det lettere å legge opp ei linje for det videre arbeidet med avisa.

INNSPURTEN AV JUBILEUMSKAMPANJA (januar - februar)

I løpet av jubileumskampanja ble det verva 1282 abonnenter i Oslo. Av disse ble ca 700 verva fra 15. desember -78 til 1. mars -79. Dette var gjennomsnittlig 70 abonnenter pr. uke, et svært høyt tall.

4. mars hadde vi økt abonnementsstallet med ca 15% fra 15/12. Dette var et bra resultat. I denne fasen hadde DS lagt opp ei linje der alle ble oppfordret til å

verve minst en abonnent, og at alle kamerater skulle verve innafor sin egen omgangskrets. Ideen var å utnytte den kontakthata kameratene hadde direkte, og at mange ble trukket med i arbeidet og gjorde en liten eller større innsats. Seinere ble DS kritisert for denne linja av SK. Det ble sagt at DS motarbeida en nødvendig arbeidsdeling. DS ble aldri enig i denne kritikken, men

framheva at det på dette tidspunkt ville være gærnt å satse på bare noen få som gjorde mye med avisa. Det ville bety flere som raskt skulle få KK som hovedoppgave. DS hevdta at dette ville by på store problemer pga at partiorganisasjonen lokalt hadde svært begrensa krefter og at flere folk med hovedoppgave på KK krevde omfattende politiske diskusjoner med sikte på omprioritering av krefter. DS sa også at dette i hovedsak ikke skyldtes prioritering av krefter lokalt, men det faktum at de fleste folka i partiavdelingene hadde "sentrale" oppgaver.

Vi mener at dette standpunktet var riktig og er blitt bekräfta i løpet av året (diskusjonen om partikrisa). Lærdommen fra innspurten i jubileumskampanja var i hovedsak den at det er mulig å oppnå bra resultater ved at mange i en periode mobiliseres til å gjøre litt for avisa.

Dette står ikke i motstrid til at det er nødvendig med arbeidsdeling og hovedansvar for arbeidet med avisa lokalt.



Løssalget

I januar/februar -78 var salget nede i ca 50-100 aviser pr. uke. I praksis betyr det så godt som ingenting. En åpenbar grunn til dette var at vi ikke hadde bygd opp noen distribusjon av løssalgssaviser som var tilpassa dagsavisa. Vi fortsatte å spre dagsavisa som om den fortsatt var ukeavis. De som solgte avisene fikk de forseint. Det ville heller ikke vært så lett å selge mandags-Dagbladet på tirsdag eller onsdag. Kommissjonærordninga ble lansert for å løse dette problemet. I løpet av høsten 1978 ble det bygd opp et kommissjonærnett som fungerte. Kommissjonærene fikk avisene sammen med budavisene. De fleste fikk avisa allerede kvelden før.

På kort tid hadde vi nesten 200 kommisjonærer på avisa. I januar/februar 1979 var salget oppe i ca 1500 aviser pr. uke. Uten at dette er grundig oppsummert er det sannsynlig at kommisjonærene sto for en svært stor del av abonnementsverving på den tida.

Jeg mener at oppbygginga av kommisjonærsystemet, som i stor grad skjedde før "Berg-Klassekampen"-kampanja ble lansert, ble undervurdert. Bl.a. ble det aldri etablert en ledelse for kommisjonærene. Det ble for eks. aldri laget noen konferanse for å oppsummere arbeidet med å spre avisa på arbeidsplasser. I dag sitter vi og vet svært lite om hvilke erfaringer som ble høstet. Etter sommeren falt svært mange kommisjonærer fra, og DS har ikke gjort noen ting med det. Resultatet er at løssalget har gått ned til under 500 pr. uke, og antall kommisjonærer er redusert til ca 70.

Kommisjonærordninga bør vi bygge videre på. Nå er det mulig å knytte oppbygginga av kommisjonærnett til det eksterne nettet til partiet. Det vil gjøre det lettere å sikre både sentral og lokale ledelse over løssalget.



I juni ble det laga ei aksjonsgruppe for verving og løssalg direkte leda av DS. Med relativt få, men erfarne og entusiastiske KK-aktivister det det oppnådd svært bra resultater både for løssalg og verving. Det ble sikra salgsaksjoner i sentrum og på flere sommerarrangementer. Dette ble kombinert med propaganda i avisa om de erfaringene som ble gjort. I juni var løssalget oppe i mer enn 2000 aviser i uka og det er det beste resultatet vi har hatt.

Dette viser at vi kan oppnå bra resultater med relativt få krefter, dersom disse er politisk mobilisert og godt organisert. For salg og verving i sentrum er ei slik kjerne et nøkkelspørsmål.

Linja med å bygge KK-front.



I mars/april ble det lansert ei linje for å bygge opp en Klassekampenfront - bestående av Bud, kommisjonærer og korrespondenter. Dette ble ikke satt ut i livet. Da denne linja ble presentert, ble det sat at dersom vi ikke hadde klart å bygge opp en slik front til 1. oktober, var ikke avisas framtid sikret, sjøl om vi oppfylte målsettingene.

Denne fronten eksisterer ikke i dag. Var det riktig å satse på KK-front i Oslo? Jeg mener at problemene i partiet på det tidspunktet ble undervurdert. KK-front forutsatte at flere partimedlemmer fikk KK som hovedoppgave slik at vi kunne få en ryggrad for fronten. Problemene lokalt mange steder var at en ikke hadde folk å sette av til å starte 1.mai-arbeidet. DS hadde ikke oversikt over kadersituasjonen annet enn at den var vanskelig generelt, og nølte dermed med tiltak.

Resultatet ble at vi i liten grad fikk fungerende KK-grupper, samtidig som det ikke ble propagandert at mange kamerasur burde ha KK som en mindre oppgave. I mars/april ble det verva få abonnenter.

Linja med raskt å bygge opp en KK-front var et resultat av målsettinga for kampanja. KK-front ble et nytt tiltak som ikke lot seg realisere. Problema med å prioritere KK så høyt tok ikke tilstrekkelig hensyn til kader - problemene lokalt og de øvrige oppgavene til partiet. Resultatet ble at både KK-arbeidet og annet arbeid ble ramma. 1.mai er ett eksempel. Valget er et annet. Lokalt finns det sikkert eksempler på lokale kampsaker som ikke ble tatt hånd om. Da det i slutten av mai ble klart at linja med å bygge KK-front hadde gitt lite resultat, ble DS sin ledelse konsentrert om aktivistgrupper direkte leda av DS. Sjøl om dette ga

endel positive resultater, ble ledelsen for avdelingenes arbeid svekka.

Var så lanseringa av KK-front bare tull? Nei, om vi ser tilbake på oppsummeringa av en sentral Klassekampen-konferanse i mars nr. av TF, så ser vi at konferansen pekte på svært viktige problemer som var et hinder for å bygge KK-fronten.

Mange av de tinga som har kommet klart fram i diskusjonen om krise i partiet ble tatt opp. "Vi er smurt ned i oppgaver", "Alt for mange har hovedoppgaver utafor laga" osv., var synspunkter fra konferansen.

"Nå skal ingen tro at deltakerne på konferansen mente at arbeidet med å skaffe kadre til å lede KK-arbeidet i laga er løst. Tvert om, det er store problemer."

Konferansen pekte på nødvendig - heten av ledelse for KK-arbeidet og gjennomføringa av arbeidsdeling. Jeg tror dette var riktig. Feilen var at dette tar tid og krever en politisk diskusjon om mange andre oppgaver enn KK. Men vi hadde svært liten tid pga de målsettingene som var stilt. Derfor skar det seg.

En annen ting er at ideen om KK-front må revurderes i lys av hele problemet med hvordan vi skal løse problemet med å knytte sympatisører nærmere til partiet. Dette stilte seg skarpt allerede i valgkampen. KK-front, permanent RV, partiets legale arbeid må ses i sammenheng.

Arbeidet fra 1/5 til valget

I mai kom et direktiv om at mai og juni måtte brukes til en kampanje for fornying og verving der mange deltok, samtidig som en fikk valgt ut folk til å jobbe permanent med KK som hovedoppgave. På dette tidspunkt var det klart at 1. april fornyinga hadde vært dårlig, og at vi risikerte å miste nesten alt vi hadde vunnet i kampanja til da.

Ut i juni kunne det oppsummeres at arbeidet slettes ikke gikk bra. SK ga nye direktiv om målsetting for verving fram til sommeren.

DS sendte ut nye målsettinger for verving som var urealistisk høye, og slo fast at om ikke disse målsettingene ble nådd var slaget tapt.

Disse målsettingene førte ikke til store resultat. Tvert i mot, mange mistet trua på at det var mulig å redde dagsavisen, da de så at de umulig kunne greie målsettingene.

DS gjorde det klart for SK at Oslo høyst sannsynlig langt fra kunne klare målsettinga. På dette tidspunkt kom vedtaket om statsannonser.

Da sommeren kom, var ikke kjerna i KK-gruppene skapt, iglite verving i avdelingene i juni. DS

organiserte aksjons grupper direkte leda av DS for å dekke sommerarrangementer og sentrum. Vi fikk søyla i KK som fungerte bra. Men de fleste avdelinger hadde ikke noe arbeid.



I starten av august kom nye direktiv om omprioritering av oppgavene. Boligavdelingene skulle likevel

prioritere RV på topp i august. På dette tidspunkt var det klart at forsøket på å danne RV-grupper på UDS-plan så godt som fullstendig hadde mislyktes. DS mente at halvering av målsettingene for KK muliggjorde en slik omprioritering, og at det var eneste muligheten for å få igang valgarbeidet før valget. Men for avdelingene ble det en ny omkasting av planer, som drepte nesten alt arbeid med avisa, og mange avdelinger greidde ikke omstillinga til RV-arbeid og kom likevel for seint i gang til å drive valgarbeid. For mange avdelinger ble denne stadige omprioriteringa dråpen som fikk begeret til å flyte over. Etter valget var det bare et fåtall avdelinger som har opprettholdt KK-arbeidet.

Uenighet i DS

Alle de viktigste motsigelsene i spørsmålet om avisa har vært representert i DS.

Flere DS-medlemmer mente at målsettinga for kampanja var urealistisk og at det derfor var umulig å unngå konkursen. den voldsomme prioriteringa av avisa gjorde etter deres syn store skade på partiet og skjerpa krisetendensen. De mente at avisa burde utvikles som dagsavis. Mot dette sto kamerater som hevdet at det var mulig å nå målsettinga, og at den høye prioriteringa var riktig så lenge det var mulig å redde avisa.

Under denne motsigelsen lå det etter min mening to forskjellige syn i viktigheten av sentral propaganda og agitasjon. Og spesielt betydninga av å ha ei dagsavis.

Vi har vært uenige i synet på statsstøtta. Vi har vurdert resultatene av kampanja i sommer ulikt. Men sjøl om ikke DS/AU er helt enige i alle saker omkring KK, så er DS/AU enhetlig bak den KK-planen som står i dette heftet.

Min mening er at det er viktig å diskutere hva som er betydninga av å ha ei landsomfattende kommunistisk dagsavis. Her mener jeg det står ulike linjer mot hverandre. Fram i lyset med dem.

DS har propagandert betydninga av lokalt arbeid, men har utelatt å propagandere for betydninga av kommunistisk propaganda som en nødvendig del av det lokale arbeidet. Stort sett har avdelingene blitt overlatt til å finne ut sjøl om hvor mye og hvordan de vil drive arbeidet med avisa.

Mange avdelinger og formenn har kritisert DS og SK for å gjøre den samme feilen som den vi gjorde etter avisa ble starta: Å ikke se at avisa permanent må ha en relativt stor plass i det daglige partiarbeidet, dersom det skal være mulig, og også være noen vits i å beholde dagsavisa.



Vi har ikke satsa ett år på å redde ei avis som det ikke er vedt å spre.

Motsigelsene som har stått i DS har funnes i hele partiet. Ulike syn vil måtte føre til ulik praksis, spesielt når den demokratiske sentralismen er svak. I dag varierer det tydelig. Dette kan skyldes objektive faktorer som krever ulik prioritering, men mest sannsynlig er det ulike syn på avisarbeidet som er årsaken mange steder. I så fall er det viktig at disse motsigelsene kommer opp og blir løst.

Jeg vet at flere er uenig med meg i det jeg sier om "ulikt syn på avisarbeidet". Vi bør diskutere sakene i FFP.

Hilsen KK-ansvarlig

Undersøkelse om budordninga.

I forrige nummer av FFP sa vi at vi skulle skrive her i bladet om resultatet av undersøkelsen om budordninga.

Nå har vi bare mottatt rapport fra 50% av boligavdelingene, og en mindre del av fagligavdelingene.

Derfor vil vi vente med oppsummering av undersøkelsen til neste nr. av FFP, når vi har fått inn mer fullstendig materiale. Og hvis det er noen som har dårlig samvittighet, særlig bolig, så kom med materiale fort, ellers blir det ikke tatt hensyn til!

Unni - Budsjef

RETNINGSLINJER FOR ARBEIDET FRA DSAU.

MÅLSETTINGER

1) Abonnenter: Å holde samme nettoantall som 15. oktober (dvs : før den "store stoppen" 20/10) Det betyr 2669 dagsavisabonnenter og 320 ukeavisabonnenter.

Dette er 200 flere dagsavisabonnenter enn det vi har fått melding om at KK har budsjettet som absolutt minimum for Oslo. Etter stopp i januar var vi ned på dette minimumstallet (2449).

2) Løssalg: 1000 eks. pr. uke. Dette er mer enn det dobbelta av hva vi solgte i nov/des. I januar/februar i fjor var vi oppe i 1500 pr. uke. 1000 eks. pr. uke er det minimum KK har budsjettet med for Oslo. Dette er utenom Narvesen-salg.

Som en ser av minimumstallet som er satt for å sikre avisa økonomisk er dette lave tall i fht målsettingene som ble stilt for "Berg Klassekampen"-kampanja. Først og fremst skyldes dette statsstøtten.

Dette gir større rom for å planlegge arbeidet både sentralt og lokalt ut fra en politisk prioritering for innretninga av arbeidet. Vi må ikke lenger ensidig satse på å selge avisa med sikte på rask uttelling i penger. Vi kan og må stille spørsmål som: Hvem er det viktigst å spre avisa til? Hvordan skal vi spre avisa slik at den tjener oppgavene partiet har satt seg sentralt og lokalt.

ALLE PARTIAVDELINGER HAR KK PERMANENT SOM OPPGAVE:

Ei viktig oppgave fram til sommeren er igjen å gjøre KK til ei permanent oppgave. De avdelingene som ikke har KK-arbeid må nå diskutere og bestemme seg for hvordan de skal drive arbeidet med å spre avisa på sin plass.

BOLIGAVDELINGENE

12 B-ligavdelingene har hatt de største oppgavene med KK: Budsys-

temet og fornying. Dette vil fortsatt være det som boligavdelingene må prioritere. DS vil jobbe for neklere ordninger i budsystemet og for fornyingsarbeidet. Boligavdelingene har fått eget materiale om fornying.

Det er ønskelig at flest mulig boligavdelinger sikrer organisert dørsalg og/eller løssalg fra stand. UDS og avdelingene må diskutere mulighetene og rapportere planer.



ARBEIDSPlassAVDELINGER

Løssalget på arbeidsplassene er svært lite. Men noen få unntak selges ikke aviser på arbeidsplassene. I løpet av kampanja var det mange arbeidsplasslag som la mye arbeid i salg i sentrum. Dette var bra. Men salget på arbeidsplassene som krever større innsats pr. avis ble skadelidende av den ensidige prioriteringa av økonomi i "Berg-klasserkampen"-kampanja.

DS/AU mener at både stoff i avisa og spredninga av avisa må rettes inn på arbeiderklassen. Dette avhenger først og fremst av at arbeidsplasslagene som utgjør størsteparten av partiet har spredninga av avisa som oppgave.

På store arbeidsplasser med flere kamerater må en være Klassekampen kommisjonær. Dette kan kombineres som oppgave med å være offentlig talsmann, eller andre partioppgaver av ekstern karakter.

KONFERANSE OM SALG PÅ ARBEIDSPlassENE CA 20.FEBRUAR

DS vil arrangere en konferanse om salget av avisa på arbeidsplassene for kommisjonærer kjente partimedlemmer og andre som

vil diskutere hvordan vi kan bedre salget på arbeidsplassene. Og hvordan avisa kan bli bedre.

seg om fornyingsaksjoner denne uka.

Kam. hilsen DS/AU

Noen boligavdelinger strir hardt med å klare sine oppgaver med KK. Både budordninga og fornyingsarbeidet betyr mye for ikring av abonnenter og aviser til løssalg på arbeidsplassene. Vi oppfordrer derfor kameratene som kan til å hjelpe til der de bor om det er nødvendig ,

SALG I SENTRUM



DS/AU går inn for at kameratene som jobber i partibedrifter og eksterne folk på Oslo-plan får ansvaret for å danne den nødvendige kjerna som skal til for å sikre stabilt salg i sentrum på faste steder og tider. Svært bra om flere blir med på salget. KK må brukes til å mobilisere selgere.

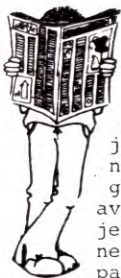
Partistyrene har ansvaret for ledelsen av KK-arbeidet i sitt område. DS/AU vil gå inn for å knytte ledelsen av KK-arbeidet til ledelsen for det offentlige legale partiarbeidet på alle plan i partiet. Dette vil bli tatt opp i neste nr. av FFP.



Glem det vi skulle gjøre, Hans. Jeg skal ut å selge Klassekampen.

AKSJONSUKE FRA 25.FEBRUAR TIL 1.MARS:

Denne uka vil Klassekampen ha en reklamekampanje for avisa i dagspressa. Denne uka må vi bruke til å drive opp arbeidet med avisa. Kampanjen starter uka før med konferanser om salg på arbeidsplasser. Vi oppfordrer boligavdelingene til å gjennomføre salgsaksjoner i sitt strøk, døraksjon og/eller stand. Vi vil organisere salg og aksjoner i sentrum. Vi oppfordrer de kameratene som har anledning til å delta i disse . Det vil bli skrevet i KK om hvor og når de blir. Noen boligavdelinger (de med svært mange abonnenter bør konsentrere



OM BUDORDNINGA I OSLO

Først vil jeg si at utgangspunktet mitt er at jeg synes budordninga er noe av det beste vi har gjort av arbeid med dags avisa her i byen, og at jeg blir mer og mer imponert over de flere hundre partimedlemmer og uavhengige som har gjort og gjør en kjempeinnsats kveld etter kveld under alle slags forhold for å spre avisa til abonnentene.

På bakgrunn av erfaringene som er gjort i løpet av 2½ år med dagsavisa, er det uenighet i partiet om hva vi skal satse på videre. Noen mener at det er umulig å fortsette å drive vårt eget budsystem, at det tar for mye krefter som vi burde kaste inn på annet politisk arbeid. Jeg mener at erfaringene med budordninga her i Oslo viser at det slett ikke er umulig, at vi tvert i mot har vist at budordninga der den har vært leda riktig har vært en styrke og et reservoar for partiet, en måte å knytte bånd til massene rundt oss og organisere uavhengige rundt en viktig oppgave.

Dette er bakgrunnen for at jeg videre skal konsentrere meg om en del feil jeg mener vi har gjort, som har gjort dette arbeidet unødig vanskelig.

Det første bud-direktiv

Dette har jeg ikke klart å få tak i skriftlig, men det er mange som husker innholdet. Det som har vært kritisert tidligere, er måten det blei lagt opp på og innført på. Ruter som var satt opp på skrivebordet uten lokal-kjennskap, 14 dager og enda mindre for kameratene lokalt til å gå opp rutene, skaffe nøkler, skaffe bud og ansvarlige! Det gikk bare med en utrolig innsats fra mange entusiaster for dagsavisa, og det er ikke tvil om at vi "sleit ut" en god del godvilje i den første tida.

Vi kunne ha gjennomført dette opplegget på en helt annen måte dersom vi virkelig hadde stolt på lokalkunnskapen til partiet og venne av avisa rundt om, og gitt dem en sjanse til å være med på å legge opp distribusjonen.

Men ved sida av den måten det blei gjennomført på, mener jeg det var to andre grunnleggende feil ved direktivet:

- det undervurderte det arbeidet det er å distribuere ei dagsavis
- det la opp til ei feilaktig "sikkerhets"-linje for distribusjonen.

Hvor står vi jobben?

Det første bud-direktivet gikk ut fra at partiet skulle lede arbeidet, at buda skulle hentes i hovedsak fra NKS- og RU medlemmer. Og retningslinjene gikk ut på at det skulle være 1 bud og 1 reserve på hver rute. 1 person skulle møte opp på ett bestemt tidspunkt 6 kvelder i uka, gå i 1-1½ time, - helst skulle ingen vita at vedkommende var bud engang! Når dette var umulig kunne en reserve trekkes inn. Til nød kunne 2 bud dele ruta likt, slik at de gikk 3 dager i uka hver.

Dette direktivet blei ikke gjennomført i praksis, annet enn noen få steder, og der førte det til at en del flinke og oppførende kamerater enten "brøt sammen" og blei helt passive etterpå, eller fikk så store motsigelser til distribusjonen av avisa at de aldri siden har vært villige til å delta i det.

Det som direktivet ikke innså, det var at sjølve utdelinga av avisa til abonnentene ikke er en politisk utviklende oppgave. Det er en oppgave som krever mye av disiplin og nøyaktighet, det krever en politisk motivasjon som må holdes vedlike ved diskusjoner og



annet politisk arbeid. Og hvis motsigelsen mellom det "praktiske" arbeidet du gjør og den videre utviklinga di i forståelsen for politikken blir så stor at du ser avisdistribusjonen som det viktigste hindret for at du skal kunne gjøre noe annet, så skjærer det seg.



empler på at det skjer.

Det første bud - direktivet skilte ikke mellom massene og fienden, og

det tok utgangspunkt i at hele distribusjonen av ei legal avis skulle være illegal og intern. Begge disse forholda var umulige å opprettholde, og de blei forandra gjennom praksis, men restene av disse ideene fortsatte å leve i budsystemet, og vi har bare de opprinnelige feila som blei gjort å takke for de problemene de skaper.

Hva med sikkerhets?

Økonomien til dagsavisa måtte grunnlegges på abonnenter. Men hvordan kunne vi forhindre at SIPO brukte akkurat dette redskapet til å kartlegge og følge opp ikke bare mer eller mindre kjente partimedlemmer allerede, men også alle de hundrevis av folk som begynte å interessere seg for kommunistisk politikk gjennom avisa? Budordninga blei laga som et svar på dette. Og som en forsikring til de som ønska å lese Klassekampen hver dag, men som var reede for hva det ville bety hvis naboer, husverten eller arbeidsgiver fikk vite det.

Det som jeg mener var feilaktig, var at vi samtidig spredde illusjoner om at dette var "trening i illegal distribusjon" eller "en måte å sikre distribusjonen i tilfelle avisa eller enkeltnumre blir forbudt". For det er det ikke. Det er utenkelig at ei forbudt avis kan komme ut og bli distribuert på den måten vi driver i dag. Den ville bli stoppa i trykkeriet eller utkjøringa lenge før den kom ut til budå rundt omkring.

Jeg mener at det også er praktisk talt umulig å spre ei dagsavis med bud så skjult at det ikke er mulig å registrere abonnenter ved å følge etter hvert enkelt bud over en lengre periode. Men i dag er dette en form for overvåking som krever så mye folk og krefter at vi ikke tror det blir gjort i noen utstrekning. Vi har heller ingen rapporter fra bud som tyder på det.

Derimot veit vi at telefonavlytting og postovervåking er mye neklere, og vi har mange eks-

Sikkerheten er viktig

Dette er ikke argumenter for at det ikke er viktig å holde abonnentene på Klassekampen skjult for SIPO. Tvert imot mener jeg at det er en av de store tinga budordninga har gjort - å ikke gi SIPO gjennom postverket en løpende oversikt over alle abonnentene, hvem som kom til, hvem som falt fra, hvor de flytta hen, osv.

Noen peker på at vi allerede gir postverket altfor mye opplysninger som det er - Røde Fane sendes i navna konvolutter, Materialisten sendes ut gjennom postverket o.l. Dette er jeg enig i, men abonnentene til Klassekampen er viktigere. Først og fremst fordi det er mange flere, og dessuten fordi det dreier seg om omtrent alle nye sympatisører og aktivister som nærmer seg bevegelsen. Disse er ofte ikke registrert på forhånd, og når vi ser strategisk på det, er det viktig at nettopp ikke de får avisa i posten.

I dag er det slik at ca 2/3 av de abonnentene som er personer får avisa med bud. Og Oslo har den største konsentrasjonen av abonnenter, så dette er en betydelig del av hele abonnentmassen.

Ideen om hemmelig og intern budordning var i virkeligheten en trussel mot denne sikkerheten, fordi den gjorde det umulig å opprettholde budordninga på sikt, og dermed ville føre

til postlevering.

Erfaringene

er en del av feila



Ganske fort viste det seg at det var umulig å klare å distribuere avisa uten hjelp av uorganiserte venner. I begynnelsen fikk de lov til å være bud etter spesielle søknad, etter kort tid blei det klart at vi var nødt til å stole på de uorganiserte abonnentene for å opprettholde distribusjonen. Det viste seg også mange steder at de uorganiserte var mer pålitlige og trofaste bud enn opptatte parti- og ungdomsforbunds medlemmer med 4-5 obligatoriske møter i uka.

Og ikke minst - at partiet og avisa har en god del sympatisører som av ulike grunner ikke vil eller kan bli medlemmer, men som ønsker å gjøre noe konkret og håndfast for bevegelsen. Mange av disse fant en oppgave i budordninga, og mange av dem utvikla seg mye gjennom det.



Linja med fullstendig illegal distribusjon led også nederlag. Det var umulig å forsvinne ut hver kveld kl. 21.30 uten å fortelle samboeren og kameratene hva du skulle, det var umulig å snu på ruta slik at du aldri var samme sted på samme tid, det var umulig å kle deg ulikt så du ikke lett kunne kjennes igjen på ruta, det var umulig å hoppe over den gården der noen sto å prata utafor og gå tilbake der en halvtime etter på - kanskje sto de der ennå - og så måtte du gå hjem og ta de 3 abonnentene på veg til jobben dagen etterpå.

I drabantbyene med opplyste veier og plasser og lite trafikk om kveldene, var det helt umulig. En person som gikk ut og inn i oppgang etter oppgang måtte bli sett, og måtte bli spurt før eller seinere om hva han gjorde.

Og de som var lure sa: "Jeg er avisbudet. Jeg kommer her hver kveld

på denne tida, og jeg har nøkkelen til utgangsdøra, men jeg passer på

å låse etter meg". Og hvis de fikk spørsmål videre, så sa de: "Jeg er avisbudet for Klassekampen. Se her er avisa, har du lest den? Nei, vi har fått beskjed om at vi ikke skal oppgi hvem som abonnerer, for det er noen som ikke ønsker det. Nøkkelsen har jeg fått av distribusjonen, du kan ringe 674990 for nærmere beskjed, jeg veit ikke hvordan de har fått den".

De som ikke var så lure, og som hadde hørt direktivene om hvordan de skulle oppføre, de sa: "Jeg kom for å besøke en venn", osv. Det er dessverre flere utmerkede kamerater som dels har gjort det umulig å fortsette med budlevering til noen abonnenter (pga mistenksomme naboer) og dels utsatt seg sjøl for ubehagelige forhør hos politiet og overvåkning pga mistanke om narkotika og andre forbrytelser, og igjen er det feilaktige retningslinjer vi har å takke for disse episoderne.

Kontakt med abonnentene / illegal distribusjon.

Denne motsigelsen har gått igjen i hele budordninga her i byen. Når linja var at buda var omtrent det mest hemmelige som var, blei det ganske problematisk å skaffe nøkler, rekruttere nye bud og drive fornyingsarbeid. Men her også viste det seg at kameratene lokalt fant fram til at det eneste mulige var å utvikle kontakten med abonnentene, og erfaringene fra de distriktene der buda sjøl rekrutterte etterfølgere og gikk bredt ut og spurte alle abonnentene blei spredd til andre budruter.

Jeg mener ikke at dere skal gå til den abonnenten dere har mistanke om er provokatør og be han være bud. Men på mange ruter har buda systematisk oppsøkt alle abonnentene de ikke kjenner og forsøkt å verve dem som bud, og vi har hittil ikke ett eneste eksempel på at

provokatører eller agenter har prøvd å benytte seg av denne muligheten til å skaffe seg opplysninger. Derimot har vi mange eksempler på at helt ferske abonnenter har vært villige til å gjøre en innsats i budordninga, og at abonnenter som ikke vil eller kan være bud har vært glade over å bli kontakta.



Avisa er en del av den eksisterende virksomheten vår, og distribusjonen av avisa er også det. Avisbuda er representanter for avisa, og i de fleste tilfellene også utmerkede representanter for avisa, som abonnentene får tillit til fordi de gjør en oppofrende innsats for avisa. Derfor trur jeg ofte det er lettere for buda å drive fornyingsarbeid enn for andre mer eller mindre diffuse "venner av avisa i strøket".

Hva har skjedd med avisa?
Intert...

Direktivet om KK-fronten var subjektivt på flere områder. Det undervurderte problemene med å løsrive folk fra andre oppgaver og dentida det ville ta å bygge opp en så svar organisasjon. Egentlig var det bare "budfronten" som eksisterte og kom ordentlig av bakken, og som fortsatt eksisterer.

Men da KK-fronten stilltiende blei lagt på hylla og kampanja for å redde dagsavisa blei drevet på andre måter, blei budfronten delvis hengende i lufta, og mange blei usikre på hva slags retningslinjer de skulle jobbe etter. Situasjonen nå er at demokratiet i denne fronten er ganske ulikt utvikla. Noen steder kommer ikke informasjon og diskusjoner ut til buda i det hele tatt, andre steder er buda aktivt med på å drive fram KK-arbeidet på flere områder i distriktet.

Hva mener buda om framtida?

I slutten av september hadde vi møte med alle de lokale bud-

sjefene i Oslo der vi diskuterte framtida for budordninga. Det var ikke tvil om at det var overveldende oppslutning blant bud og budsjefer om at budordninga hadde framtida foran seg, forutsatt at vi klarte å utvikle masse deltakelsen i distribusjonen. Undersøkelser viste at vi totalt sett hadde omtrent 50% uorganiserte bud i Oslo. Men det er store variasjoner fra rute til rute, fra der hele distriktet blir drevet utelukkende av uorganiserte folk til et par ruter der alle bud er partimedlemmer.

For tida foregår det en undersøkelse blant partilaga i Oslo om hvor mye arbeid de har med distribusjonen og hvordan de vurderer det i forhold til andre oppgaver. Resultatene av denne undersøkelsen vil bli viktig materiale i den videre diskusjon om hva vi skal gjøre.

Det siste arbeidet...
...

I begynnelsen av desember gikk vi over til å være budavisene i postkasser til de enkelte rutene. Dette betyr en stor lettelse for buda. De kan komme å hente avisene og gå ruta når det passer etter et visst tidspunkt, slipper å gå midt i et møte eller kutte siste del av kinoforestillingen. Og de slipper ventinga ute i kulda i de tilfellene det er forsinkelser og rot.



Det betyr også at jobben for den lokale budsjeften blir enklere. Det er ikke lenger nødvendig å sikre nye oppmøtesteder hver kveld og at alle buda får beskjed om det, eller organisere at noen alltid møter bilen og fordeler videre til andre osv.osv.

Vi håper at dette skal lette litt på det daglige rutinearbeidet til de lokale budsjeftene slik at de kan få mer armslag til å sikre mobiliseringa av nye bud, fornyingsarbeid, kontakt med

abonnenter - kort sagt få jobbe mer med mennesker og mindre med beskjeder og rutiner.

Vi har sjølsagt stadig en del ting som kan gjøres bedre, som justering av leveringspunkt og ruter, at noen bud har for langt å gå til kassa o.l. Men vi synes erfaringene hittil viser at vi er på rett veg, og at vi har kommet fram til ei praktisk ramme for den daglige distribu-sjonen av avisa som det er mulig å leve med, og som tar var på både de som gjør jobben i de forskjellige ledda, og abonnent-enes sikkerhet.



Som en slags konklusjon på det som er skrevet, mener jeg det er viktig å merke seg at mange av de feilaktige ideene som først blei lansert i budordninga, har fått motbør og blitt retta på av grunnplanet. Det har foregått en kamp mellom forskjellige ideer på de enkelte rutene, der noen bud har holdt på direktivene og reglene som først blei sendt ut, mens andre har vært uenige, og det har vist seg i praksis at de hadde rett.

Dette er viktige lærdommer å ta med seg i den videre diskusjonen, og bør føre til at vi i allefall diskuterer framtida og erfaringene grundig med buda og budsjefer som har stått opp i det praktiske arbeidet, og lytter til hva de har å si.

Unni - budsje i Oslo

ET FORSVAR AV KLASSEKAMPEN

Nedlegg Klassekampen som dagsavis! Oppfordringa kommer ikke fra Ny Tid, men er et forslag som fremmes fra ei partiavdeling i Oslo til Landsmøtet. Lignende synspunkter har tidligere kommet fra medlemmer av DS og finnes fortsatt der. Det er på høy tid at dette kommer åpent fram. For spørsmålet er ikke lenger om vi kan trygge et økonomisk grunnlag som sikrer avisas drift. Nå gjelder det klare politiske motsetninger om den plassen propaganda og agitasjon skal ha i partiarbeidet.

Et av hovedargumentene fra de som direkte eller indirekte vil ha nedlagt dagsavisa er at den stjeler for mye krefter fra "det lokale arbeidet". La oss se på det mer konkret.

Først av alt: Å utgi ei

landsomfattende avis har alltid og bør alltid ta krefter fra reint lokalt arbeid. Månedssavisen gjorde det, de fleste steder i landet mer enn nå. Det var sånn vi bygde opp partiet. KK bandt m-l-gruppene sammen, gjorde at vi fungerte som en revolusjonær bevegelse og ikke bare var lag og enkeltkamerater i ulike miljøer.

Trur noen at det er første gangen sånne motsetninger dukker opp i den kommunistiske bevegelsen? Les "Hva må gjøres?" av Lenin. Da økonomistene polemiserer mot tanken om ei all-russisk avis prøvde de også å stille den lokale virksomheten opp som et argument mot avisa. Lenin svarte på dette med å si at "sjølve poenget



er at det ikke finnes noen annen måte å lære opp sterke politiske organisasjoner på, enn gjennom ei landsomfattende avis". For Lenin var avisa bl.a. en kollektiv organisator.

Å utbre Klassekampen var og er partibyggende arbeid. Skrittene vi tok fram gjennom overgang til uke- og dagsavis var en del av den samme planen. Vel, i 1977 ble det utvilsomt gått for fort fram i forhold til ressurser og forberedelser. Men i en situasjon der det finnes et økonomisk fundament for avisa, er det å kunne utgi ei dagsavis et førsteklasses våpen i den klassekampen partiet er stifta for å lede.

Det er ei kjensgjerning at sentrale, urealistiske planer har skadet partiarbeidet på alle plan. Men ikke alt som smykker seg med betegnelsen "lokal kamp" blir dermed ei fornuftig prioritering. For AKP(m-l) er noe mer enn lokale fraksjoner i fagforeninger eller leieboerforeninger. Vi kan ikke innskrenke oss til den økonomiske kampen. Også på jobben skal vi drive kommunistisk arbeid.



Jeg skriver dette i en situasjon der det utvilsomt er behov for å kaste mer krefter inn i fagforeningskampen og mangelen på taktiske retningslinjer for boligkampen er akutt. Meninga er da heller ikke å argumentere mot det. Men når enkelte partikamerater på arbeidsplassene gjør en dyd ut av at de sjelden eller aldri selger KK, så ser jeg det mer som et uttrykk for syndikalistisk sløvsinn enn klassebevissthet.

I tillegg neglisjerer denne tankegangen at den økonomiske kampen aldri er helt "lokal". Kampen for forhandlingsretten har de siste månedene vært et sentralt faglig spørsmål over hele landet. Klassekampen har prøvd å være et talerør for hele opposisjonen mot

dette vedtaket, og i perioder har avisa også klart det.

Det har hatt betydning at vi kommer raskt ut med lokale kamperferinger, at aksjoner på ett sted gjøres kjent for andre. Aksjoner må oppsummeres, paroler utarbeides. Ofte gjør vi det ikke godt nok, men betydninga av dette arbeidet for fagforeningskampen er stort.

Klassekampen agiterer og propaganderer. Uten et sånt redskap ville den lokale kampen bare bli lokal og erfaringene magrere. Problemet nå er ikke at avisa margstjeler den lokale kampen, men at avisa ikke blir brukt som den støtten for bedrifts- og boliglag som den faktisk kunne være.

"Kreftene"

Da kommer argumentet med "kreftene". Vi har ikke råd til å investere det vi gjør, laga får for lite igjen. Ja, tenk om alle KK-journalistene heller drev "fornuftig arbeid der de bor" osv.

Det er ingen grunn til å benekte at avisa krever mye av partiet. Det gjorde ukeavisa også, ja for mange lag var den et større løft enn det KK i praksis er nå. Mitt standpunkt er ikke at KK "dessverre tar krefter". KK krever og må kreve mye arbeid. Og den prioriteringa er vel verd slitet.

Hva får boliglaget igjen, heiter det. Ja, ingen kan vel telle det opp i kortsiktig lagsprofit. Men det Klassekampen bl.a. sikrer er propaganda om spørsmål som aldri ellers ville komme opp lokalt: informasjon fra Kampuchea og Afghanistan, avsløringer av nazister og telefonavlytting. Dagsavisa sikrer at vi kan drive en allsidig agitasjon, ikke bare om fagforeningskampen, men også om politiske spørsmål, andre gruppers kamp mot overgrep og undertrykking, utvikle kontakten med kulturarbeidere osv. Og tordi KK nå kommer hver dag kan dette gjøres raskere, mer omfattende og bedre enn en del år tilbake. Lenin pekte på dette som nøkkelen til å



utvikle virkelig klassebevissthet.

Visst finnes det problemer bl.a. fordi budomberinga her i byen krever en kjempeinnsats. Så la oss diskutere former for rasjonalisering og forbedring som kan lette presset, evt. alternativer. Men det er verd å tenke over at "legg ned dagsavisa"-standpunktet trives best i miljøer der avisarbeidet lenge har hatt magre kår.

Hva om KK-redaksjonen ble innskrenket til en tredjedel, eller helt nedlagt som en profesjonell stab? Ettersom nedlegging av dagsavisa ville bety en "frivillig" konkurs er det siste mest aktuelt. Da ville, etter enkeltes oppfatning, nye krefter tilføres partiet!

Igjen Lenin: "Det er nødvendig å ha en stab av skribenter og korrespondenter som er eksperter, en hær av sosialdemokratiske (les: kommunistiske, vår anm.), reportere som kan opprette kontakter vidt og breitt, som er i stand til å fatte kjernen i alle slags "statshemmeligheter" (som gjør den russiske embetsmannen så oppblåst, men som han har så lett for å plapre om), og som er istand til å trenge inn "bak kulissene"- en hær av folk som må ha som sin "offisielle plikt" å være alle steder og vite alt." (s.163, Hva må gjøres?)

KK-redaksjonen er bare kimen til dette. Men den er en start. Den gjør det mulig for partimedlemmet som er verneombud og ringe avisa for å få hjelp til stoff om giftutslipp ved Union. Den gjør at partiet har krefter som kan settes inn for å samle opplysninger og avsløre råttenskap og korrupsjon.

Gjør vi det godt nok? Nei. Men nedleggingstilhengerne vil i praksis likvidere det arbeidet som er begynt. Å følge ei sånn linje ville være å gjøre amatørisme til en politisk dyd.



Summa sumarum: Det finnes en uenighet om KKs plass i partiarbeidet som for lenge har fått slumre i fred. I praksis har den ført til at løssalg og verving ikke har fått den plassen i det vanlige lagsarbeidet som burde være sjølsagt i et kommunistisk parti.

Sigurd A



SELG KK PÅ ARBEIDSPLASSEN!

Jeg vil gjerne oppfordre folk til å selge Klassekampen på arbeidsplassene. Det er ikke ment som en oppfordring til en slags kampanje for å øke abonnementstallet eller løssalget for å redde Klassekampen som avis. Poenget er at jeg mener økt salg av avisa på arbeidsplassene vil bidra sterkt til å styrke partiets faglige arbeid.

Det selges ikke mye på arbeidsplassene i dag, verken i Oslo eller i andre deler av landet. Med noen unntak da. Årsaken til dette er sikkert mangfoldig, og jeg vet ikke nok til å analysere den saken. Men en sak er i allefall åpen-

bar: I den tida partiet sleit som hardest for å redde KK økonomisk, så var den faglige dekninga elendig. Fram til ca i fjor sommer var KK ei avis hovedsakelig for intellektuelle. Innholdet i avisa var på ingen måte en oppmuntring til å selge avisa på arbeidsplassene. Jeg vet at en del kamerater har fått alt snakk om Klassekampen i halsen etter denne perioden.

Jeg mener avisa har gjort kvalitative sprang i fagligdekninga siden i fjor sommer. Det faglige stoffet har en fast og mye større plass i avisa. Kvaliteten på reportasjene er blitt mye bedre og mer levende. Det har også

vært en gid del økonomisk stoff som mange har hatt god nytte av i lønnskampen. Problemet er at stoff som partimedlemmer har nytte og utbytte av i alt for liten grad blir spredd til folk utafor partiet.



Nå mener ikke jeg at stoffet er godt nok. Det er fremdeles mye som ikke er dekket. Det gjelder med daglige saker for de fagorganiserte. Særlig i den siste tida har avisa måttet prioritere streiker og aksjoner. Det er også for lite stoff om forholda i stat og kommune og også fra de mer tilbakeliggende deler av industrien og fagbevegelsen. Det finns ansatser til sånt stoff, men det er fortsatt for tynt. Jeg trur imidlertid at forbedringer i stoffet også mye er avhengig av at vi gjør erfaringer gjennom økt spredning av avisa på arbeidsplassene, sånn at vi kan få reaksjoner fra folk utafor partiet og sånn at partimedlemmene også kan få et klarere bilde av hva folk er interessert i og føre det videre til avisa.

Det siste året har jeg vært endel rundt i landet og møtt reaksjoner på avisa fra folk utafor partiet på arbeidsplassene. En rekke plasser har avisa spilt en avgjørende rolle for utviklinga av kampkrafta. Det gjelder for eks. under Hamax-streiken der materiale Klassekampen kom med om bedriftens økonomi og intervjuer med en eldre streikende kvinne, gjorde avisa til en viktig faktor i kampen deres. Og på den plassen var Klassekampen så og si ukjent på forhånd. Slik har det vært på en rekke steder der avisa har dekket en pågående aksjon. Den har hatt en uvurderlig rolle for partiets propaganda og skaffa oss mye tillit, der folk tidligere

knappt kjente partiet og avisa ut fra annet enn negativ omtale.

Men nå aksjonerer ikke det store flertallet og som jeg har sagt så dominerer aksjonsdekninga i avisa. Likevel har den betydning langt utover streikendes rekke. Ett eksempel er klubbstyret på Falconbridge i Kr.sand. Dette har lenge vært et høyresosialdemokratisk klubbstyre. De vegre seg i flere år for å abonnere på KK til klubbkontoret. Når de endelig gjorde det, blir avisa lest i filler hver dag. Flere i klubbstyret sier åpent at de ikke kunne følge med i hva som skjer på arbeidsplassene rundt i landet uten Klassekampen.

Kort sagt så synes jeg avisa bør selges mer på arbeidsplassene som et ledd i å styrke fagligarbeidet til partiet, og - jeg synes at avisa har nådd et slikt nivå at den fortjener å bli korrigert og forbedra gjennom direkte kritikk og bidrag fra kamerater og uorganiserte på arbeidsplassene.

Faglig-Olaf

KK-SALG PÅ EN ARBEIDSPASS

Det er i hovedsak to måter å selge Klassekampen på, på en arbeidsplass. Den ene er å selge innafra, den andre er å selge utafra. Dersom arbeidsplassen er svært liten dvs liten nok til at en person kan dekke den innafra, er det sikkert den mest fornuftige løsninga dersom man kan gjøre dette uten å få sparken.

Vi jobber på en relativt stor arbeidsplass og har brukt begge disse metodene. På en stor arbeidsplass har de begge sine fordeler og ulemper.

Innafra: Fordelen er at du kommer i nær kontakt med de du selger til. Har mye bedre tid til å snakke med de du selger til og få reaksjon på avisa. Slipper å stå opp tidligere om morran, og kan (ihvertfall på vår arbeidsplass) selge avisa uten at det går utover fritida di ellers. Ulempene er at relativt mange må selge avisa uten at du dekker så svært stor del av

arbeidsstokken likevel. Vi har små muligheter til å gjøre oss kjent på de delene av bedriften hvor vi ikke finnes.

Utafra: Du markerer deg for størstedelen av bedriften. Det trengs bare 1-2 kommunister som viser at de er kommunister og hele arbeidsplassen vet at de kan komme i kontakt med deg.

I tillegg til dette har vi ihvertfall erfart at salg innafor går i bølger når så mange selgere skal i aksjon. Det selges aviser en tid, og så dabber det kraftig av.

Vi har hatt en person som har stått en morgen i uka i over et år på samme plassen og solgt. Salget har økt jevnt. Han står ca 45 min. Begynte med 15 aviser og er nå oppe i 25. Ca halvparten av dette salget er faste kjøpere, de andre varierer. Kjensgjerninga er iallefall at denne ene personen tilsammen på et år har solgt flere ganger så mange aviser på arbeidsplassen med sitt jevne salg, enn de andre tilsammen har gjort med sine skippertak. I tillegg har personen blitt en institusjon i seg sjøl, som folk vet de kan snakke med om saker som opptar dem. Det har også vært viktig at det er en person som kjenner relativt mange på arbeidsplassen.

Litt spesielt blir det når avisa inneholder stoff fra vår arbeidsplass. Dersom vi veit det på forhånd, for eks. ved at vi har skrevet det sjøl, organiserer vi litt ekstrasalg. Vi veit av erfaring at det er lett å selge avisa på slikt stoff.

Fra en arbeidsplasskamerat

OM DUGNADSJOBINGA PÅ KK-DISTRIBUSJONEN

KK-distribusjonen har vært gjennom en rivende utvikling det siste året. Fra å være i alle hovedsak en distribusjon for KK og Røde Fane, distribuerer vi i dag flere andre tidsskrifter, og pakker og sender ut veldig mye av det Duplo trykker av kommersielle



jobber. Hovedgrunnen til at vi har kunnet utvide arbeidsområde vårt såpass mye, er at vi har blitt kvitt endel tunge arbeidsomme rutiner ved overgangen til datadrift.

KK er selvfølgelig hovedområdet vårt fremdeles, men vi prøver å rasjonalisere jobbinga så godt vi kan slik at vi kan frigjøre tid til andre ting som vi kan tjene penger på og på den måten styrke økonomien. Datamaskinen gir oss mange muligheter her. Dette var litt om situasjonen på KK-distribusjonen!

VI ER FORTSATT AVHENGIG AV DUGNADSHJELP!

For å sende ut avisa kreves i dag 4 personer i tillegg til Oslo lokalt. Vi er ikke så mange personer at vi kan gå 4 på kvelds skift hver kveld i tillegg til alle våre gjøremål om dagen. Avisen har heller ikke i dag råd til å ansette flere folk. Derfor trenger vi fortsatt 2 dugnader hver kveld.

Slik det har vært med dugnadsjobbinga til nå, har det vært et tungt løft for mange avdelinger og for enkeltpersoner. I perioder har det vært problemer for oss her på distribusjonen fordi dugnadsordninga har svikta. Vi tror at en av grunnene til det er at dugnadsjobben ikke er blitt sett på som en politisk oppgave rundt om i avdelingene, og at denne jobben kommer på toppen av alle andre ting. Kommunikasjonen mellom DS som skal formidle dugnader til oss, og dugnadene har vært dårlig. Det har vært vanskelig, enn si umulig for en dugnad å bli fri-

tatt fra oppgaven. Hva skal vi gjøre da? Hvordan skal problemet løses?

Vi på KK-distribusjonen har diskutert dette å funnet ut at det har eksistert feilaktig syn på dugnadsjobbinga, spredd i første rekke av oss sjøl, nemlig at dugnadene må være partimedlemmer, helst av beste kaliber. Vi synes ikke dette er riktig. Vi mener at på samme måte som med budsystemet tar vi gjerne i mot folk som dugnadshjelp som er positivt interressert og vil gi håndsrekning til avisa på den måten. Sikkerhetsmessig mener vi det er helt forsvarlig fordi utsendelsen av avisa foregår ikke på samme sted der arkivet er. Det eneste vi forlanger er at dugnadene vil binde seg for en periode på 1 år, 1 kveld pr. uke eller hver 14.dag.

På denne måten ønsker vi å spre dette til alle partimedlemmer i Oslo slik at de kan kontakte venner og kjente. Har du familie, venner eller naboer som du tror kan ha lyst på en slik jobb, så kontakt dem, deretter KK-distribusjonen . - TLF.67 49 90.

På denne måten håper vi at dette kan avlaste avdelingene og gjøre ordningen mer fleksibel, samtidig som partiet selvfølgelig ikke kan fritas for ansvar.

Vi på distribusjonen vil imidlertid være litt mere aktive i fht. dugnadsordningen enn det vi har vært til nå, og ikke overlate alt til DS. Når det gjelder de trofaste gamle dugnadene våre som har gått her i årevis uten avlastning, vil vi ta initiativ til, hvert halvår å diskutere med hver enkelt om hun/han ønsker å fortsette som dugnad eller ikke. Det kan være nye arbeidsoppgaver, endringer i familiesituasjonen også videre som gjør at folk vil fritas. Vi ønsker å få inn en slik rutine i samarbeid med DS, at det hvert halvår foregår en viss utskifting av dugnader, slik at ingen skal være nødt til å gå for livstid. (Om de ikke ønsker det sjøl, da).

Da håper vi på respons, folkens!

Kam.hilsen KK-distribusjonen.



